

PROSTOR

pro vaše příběhy

Případ lístku nalezeného v kufří

Napsala Eliška JANOUŠKOVÁ

Letadlo společnosti British Airways právě přistávalo ve své cílové destinaci na letišti v Káhiře. Když zastavilo na ranveji, začali z něho postupně vylézat cestující. Obvykle šlo o rodiny s dětmi nebo turisty, kteří se už těšili na krásně strávenou dovolenou a nadšeně se rozhlíželi kolem. Někdo si dokonce vytáhl fotoaparát a vše nadšeně dokumentoval. Součástí posádky samozřejmě byli i jiní lidé. Pracovníci různých firem na služebních cestách, Egypťané vracující se z Anglie a jedna dívka. Ji bylo těžké do nějaké ze skupin zařadit. Byla oblečená jako Evropanka, ale začali jste o jejím původu pochybovat, jakmile promluvila na pracovníka letiště perfektní arabštinou.

Když sešla po dlouhých schodech a konečně se nohou dotkla země, byla na ní patrná úleva. Jako kdyby z ní spadlo napětí, které se jí drželo celou dobu cesty. Pátřavě se rozhlédla kolem a zamířila k modrému autobusu už plného lidí.

O pár minut později vystoupila u letištní budovy, a o chvíli později už čekala u pásu na zavazadlo. Konečně zahlédla svůj černý kufr pořízený přesně na tuhle cestu. S ulehčením ho popadla a vyrazila ven z budovy. Nemohla se dočkat, až dorazí na místní policejní stanici, kde jí bude očekávat inspektorka Leeová. U ní má strávit celý měsíc na stáži .

Když se před nějakým časem dozvěděla, že byla vybrána právě ona, byla neskutečně nadšená a málem tenkrát rozbila svůj oblíbený hrníček. Nikdy by nevěřila, že právě jí si inspektorka z více než stovky žáků vybere. Vytáhla telefon a podívala se na adresu, kterou jí poslali. Ta seděla k budově jen tři ulice od místa, kde stála. Vydala se tím směrem.

Cestou si všimla domů, kolem kterých prošla. Zdálo se, že stanice je v jedné z chudších čtvrtí Káhiry. Domy vypadaly neudržované a staře, jako by je v celku držela už jen vůle jejich majitelů. U některých postávali lidé, kteří na ni, když procházela, vrhali nepřátelské pohledy. Dívka se snažila je ignorovat. Jen si přitáhla tašku a kufr blíže k tělu a pokračovala v cestě. Konečně došla budově s hnědou fasádou. Vypadal jen o trochu lépe než ostatní domy. Povzddechla si, otevřela dveře, které při pohybu zavržaly, a vešla dovnitř.

Okamžitě jí ovanul chladný vánek, který se linul z klimatizace nad ní. Stanice uvnitř vůbec nevy- padala špatně. Vchod ústil do místnosti vymalované příjemně modrou barvou, s několika křesly, stolečkem a okénkem, za kterým poklimbávala postarší paní s brýlemi. Dívka nasadila křečovitý úsměv, aby zakryla nervozitu a zamířila k ní.

„Dobrý den,“ oslovila ji hlasitě, a paní se s leknutím probudila.

„Dobrý den,“ odpověděla trochu překvapeně a pohledem si přeměřila osobu, která před ní stála. Pak trochu znuděněji dodala: „Co potřebujete?“

Dívka se nadechla. „Jsem Eve Smithová. Přiletěla jsme z Londýna a dnes se tu mám setkat s paní inspektorkou Leeovou“.

„Dobrá“ povzdechla si pracovnice. „Máte nějaký identifikační průkaz?“

„Ano,“ Eve z kabelky vytáhla kartičku, kterou paní podala. „Prosím“.

Ta si jí hodnou chvíli nedůvěřivě prohlížela, a když se konečně přesvědčila, že to není padělek vrátila ji do Eviny napřážené ruky „Pojďte se mnou“ vyzvala ji a pomalu se vydala ke bílým dveřím nalevo. Okamžitě, jakmile Eve vstoupila do místnosti, její pozornost upoutal stůl uprostřed. Byl skoro zcela zakrytý chaoticky rozházenými papíry a složkami.

„Margie, už dorazila“ zahlaholila pracovnice k ženě sedící v křesle pod oknem. Ta si očividně ani nevšimla jejich příchodu a se staženým obočím studovala složku ve svých rukou.

Když byla oslovena, zvedla oči od papírů a obdařila je zářivým úsměvem. „Díky moc, že jsi ji přivedla. Jsem Leeová,“ obrátila se na Eve. Pracovnice se otočila a rychlým krokem vyšla z místnosti. Zanechala je tak o samotě.

„Tak to ty jsi ta studentka?“ přerušila inspektorka ticho, které mezi nimi nastalo.

„Ano, jsem. Jmenuji se Eve Smithová, ale to už asi víte“

„Posaď se,“ odvětila po chvíli, kdy si ji zamýšleně prohlížela.

„Děkuji.“ Dívka se posadila na dřevěnou židli naproti křeslu. Inspektorka odložila složku a sáhla do spodního šuplíku odkud vyndala několik papírů a nažloutlou obálku.

„Jmenuji se Margaret Leeová a jsem šéf na téhle stanici. Tady jsou veškeré informace, které potřebuješ znát. Pročti si to.“ Podala Eve papíry s obálkou. „V obálce najdeš klíč od tvého bytu, který je nahoře v patře. Budu tě tady očekávat ráno v osm. Pozdní příchody netoleruji. Teď můžeš jít,“ dokončila svou řeč. Dívka přikývla, zvedla se, pobrala svá zavazadla a než odešla, zamumlala ještě tiché děkuji a nashledanou. Profesorka jen kývla a znovu se sklonila nad složkou.

Když Eve vyšla ze dveří na chodbu, byla na ni

znatelná úleva. V kanceláři se nervozitou skoro klepala, ale teď jako by z ní všechno spadlo. Když vystoupala do patra a odemkla dveře svého nového bytu, cítila se už naprosto klidně.

Ráno po schodech skoro utíkala, aby nezmeškala. Vzbudila se sice brzo, protože si chtěla vybalit, ale heslo, které měla k odemknutí kufru, prostě nefungovalo. Strávila tím půl hodiny. Snahu potom, co kufr úspěšně odolával vzdala, oblékla se do oblečení, které na sobě měla včera a vyběhla z pokoje. I tak ale přišla o deset minut později. Nakonec udýchaně vběhla do místnosti. Oči Leeové se na ni okamžitě upřely. „Jdeš pozdě“

„Ano, moc se vám omlouvám, víte, ale já...“

„Jak jsem ti to včera řekla. Netoleruji pozdní příchody a nepokoušej se na cokoli vymlouvat,“ příkře ji utnula. „Dneska ráno mám opravdu hodně práce a nehodlám řešit něco takového. Roztřídiš mi všechny tyhle spisy,“ mávla rukou k velké hromadě papírů u okna. Pěkně podle roku, kdy byly založené. Ať to máš do oběda hotové.“

„Jistě, do oběda to bude hotové.“

„To doufám. A do té doby mě laskavě nevyrušuj,“ dodala ještě. Pak se zvedla a zmizela za dveřmi.

Eve se ztrápeně podívala na složky a povzdechla si. Ten komínek byl alespoň metr vysoký. Bude ráda, když to stihne do polední pauzy, a teprve pak udělá něco s tím zatraceným kufrem. Sedla si rezignovaně před kufrem na podlahu a začala. Uplynuly tři hodiny a ještě stále nebyla hotová. Znuděná byla tak, že by okamžitě brala jakoukoli jinou práci, ale nechtěla, aby si o ní inspektorka hned první den začala myslet, že je líná a nemožná.

Konečně. Další hodina byla pryč a na podlaze před ní už nic neleželo. Za to za ní se tyčila úhledně poskládaná hromádka. Eve si oddechla. Opřela se s úlevou o zeď pod oknem a zkontrolovala si čas. Na hodinkách měla přesně za patnáct

minut dvanáct. Stihla to tak akorát.

Dopřála si pět minut odpočinku, potom se zvedla a zamířila do svého pokoje. Leenovou zatím rušit nebude, vyřeší napřed to proklaté zavazadlo, a pak na ni počká v kanceláři.

Znovu si sedla před kufr a zkusila všechna možná hesla, ne která si vzpomněla, ale po žádném se jí kufr otevřít nepodařilo. Nakonec si vybavila, že má v batohu malý kapesní nožík. Třeba by to otevřela jím.

Sice i teď nejprve po několika minutách začala propadat malomyslnosti, protože ono vytoužené cvaknutí zámku, které si tak zoufale přála slyšet, se ne a ne ozvat. Už to chtěla vzdát, když se jí to konečně podařilo. Cvak. Kufr byl odemčený.

S úlevou a vidinou čistého trička nadzvedla víko. Ztuhla překvapením. A strachem. Zavazadlo uvnitř vypadalo tak, jak si ho zabalila, ale předmět, na který teď zírala vytržštěnými očima, tam určitě neuložila ona. Byl hodně malý, ležel až úplně vzadu, navíc byl zcela skrytý pod jejími žlutými šaty, které dostala od své nejlepší kamarádky přímo na tuhle cestu.

Nevěřicně na něj zírala. Byl to kousek papíru na kterém bylo napsáno: „Už brzy a dopadneš jako ona!“ K tomu podivnému vzkazu byla přilepená fotografie. Šlo o záběr dívky ležící v kaluži krve. Eve si matně vzpomínala, že přesně takovouhle fotku viděla v televizi, jen s tím rozdílem, že kolem dívky pobíhali policisté a doktoři.

Chvilí se nedokázala pohnout a jen vzkaz hypnotizovala očima. Doufala tajně, že po chvíli se vše rozplyne a ona zjistí, že je to byla jen její halucinace vyvolaná stálým zdejší africkým horkem. Uběhla minuta, dvě, tři. Nakonec se přinutila pohnout a víko zase zaklapnout. „Dopadneš, jako ona“, rezonovalo jí v hlavě a před očima stále měla zkrvavené tělo té neznámé mladičké ženy. Donutila se zhluboka dýchat a opřela se o čelo postele. Musí začít rozumně uvažovat. Napadalo ji tolik otázek, ale žádná odpověď.

Mohla by to říct inspektorce, ale je možné, že to bude považovat za nepovedený vtip a pošle ji zpátky domů. Ale co když to vtip opravdu byl a někdo mě chtěl akorát vystrašit? To nevěděla.

Ještě chvilku seděla, než se zvedla a po ošlapaných, hnědých parketách přešla ke dveřím. Teď to nechá být. Půjde za Leeovou a večer to všechno spolu s ní vyřeší. Určitě se jedná o vtip. Proč by ji sakra chtěl někdo zabít? A zrovna tady? S touto myšlenkou otevřela dveře svého pokoje a začala scházet po schodech. Inspektorku našla v kanceláři. Seděla nakloněná za stolem a cosi velice soustředěně zapisovala do počítače.

„Už jsi tady“ zaznamenala její příchod a zvedla hlavu od počítače. „Ty složky jsi seřadila přesně jak to mělo být. Velice dobře. Myslím, že mi za chví-

li můžeš pomoci s něčím složitějším.“

„Děkuji, byla to maličkost“

Leeová se trochu pousmála, jako kdyby věděla, jak moc se Eve s tou pitomou věcí mořila.

„Zatím si odpočiň a dej si přestávku na oběd. V půl druhé na tebe budu čekat.“

„Dobře, děkuji, nashledanou“ Eve se otočila a vyšla z místnosti.

„Nashledanou“ slyšela ještě ženu, než se za ní zabouchly dveře.

Na oběd zamířila do malé pizzerie. Nacházela se na rohu ulice, jenom kousek od policejní stanice. Pizza byla sice trochu vysušená a prodáváč velmi nerudný, ale protože nechtěla chodit nikam daleko a dlouho hledat, spokojila se s tímhle. Během jídla, které konzumovala rovnou z krabice na lavičce venku, jí myšlenky pořád ubíhaly k tomu vzkazu. Zkusila se začíst do knížky stažené do telefonu, ale ani tím nedokázala ten lístek vypudit z hlavy. Co když to nebyl vtip? Na to nedokázala odpovědět. Přinutila se dojíst pizzu, i když na ni už neměla sebemenší chuť a vydala se zpět ke stanici.

Leeová už na ni čekala přede dveřmi. Byla oblečená hodně sportovně. Na sobě měla starší odřené kalhoty a žlutou košili. „Potřebuješ si něco sebou vzít nebo můžeme vyrazit, tak jak jsi, hned teď?“ Vyhrkla Leeová netrpělivě. Očividně někam hodně spěchala.

„Vyrazit kam?“

„Říkala jsem ti přece, že pro tebe mám těžší práci. Nějakému farmáři za městem kdosi zabíjí ovce. Jedu se tam podívat, a ty mi přitom pomůžeš.“

„Jasně. Můžeme vyrazit hned“ odpověděla bez zaváhání dívka.

„Tak se mi to líbí. Dobře, tedy jedeme,“ naznačila rukou, že má jít za ní a zamířila k civilnímu červenému autu zaparkovanému vedle domu. „Nastup si,“ přikázala jí a sama se usadila do pohodlné sedačky na místě řidiče. Eve se posadila vedle ní a připoutala se. Hlavu si opřela o opěrku. V autě bylo neskutečné horko, cítila jak se

jí začíná dělat nevolno, pobolívá ji hlava a na čele se jí perlí kapičky potu.

Inspektorka naštěstí vycítila, že se její stážistka necítí zrovna nejlépe, a tak otevřela okýnka, jakmile jen kousek popojeli do rozpálených ulic. Eve okamžitě ofoukl alespoň o trochu studenější vzduch a proto slastně zavřela oči a přinutila se zhluboka dýchat. Za chvíli se jí už skutečně udělalo lépe. Oknem pozorovala ubíhající domy.

Nejprve projeli chudinskou čtvrtí, kterou si prošla, když opustila letiště. Postupně začalo domů ubývat, byly na předměstí a následně se před nimi rozprostřela krajina posázená poli, ohradami pro zvířata a malými farmami. Zanedlouho před jednou z nich zastavili. Inspektorka otevřela dveře a vylezla z auta. Dívka ji napodobila. Najednou se zpoza domu vybatolil obtloustlý mužík s čepicí na hlavě. V náručí svíral malé jehně.. Byl rudý vzteky a žíla na spánku mu zběsile tepala.

„Konečně jste tady. Ten zmetek od vedle...!“ otrásl se, jako by nedokázal vyslovit jeho jméno. „Ten zmetek to zase udělal. Proboha, proč? Třináct ovcí, třináct!“ vykřikl bolestně a rychlým krokem došel až k inspektorce, která vše sledovala s kamenným výrazem. Významně zdvihl svůj masitý prst přímo před její oči. „Tohle už mi nijak nevyvrátíte! Byl to on, běžte ho rovnou zatknout!“ Tloušťák se přímo zalykal bolestí nad ztrátou zvířat a současně vzteky.

„Uklidněte se prosím,“ příkře ho utnula Leeová, která už to asi nemohla vydržet. „Prohledáme to tam, posbíráme všechny stopy a určíme, kdo je viníkem, Teď ale nikoho opravdu zatýkat nebudu, jnen proto, že mi to nakazujete vy.“

Farmář si ji ještě chvilku naštvane měřil očima a inspektorka mu pohled neústupně oplácela. „Dobře, ty mrtvé ovce najdete tam,“ zavřel nakonec a mávl rukou k neveliké stodole. „Já tam ale s váma nepudu. Nesnesl bych to, a navíc mám rozdělanou nějakou práci.“ Ještě naposledy na ně nevrle pohlédl, zašel do domu a už se neobjevil.

„Tak pojďme na to“ pohlédla na ni Leeová s jasně vepsanou úlevou v očích a začala si to rázovat k hnědé stodole. Eve ji následovala.

Když vešly dovnitř, okamžitě je do nosů praštil ostrý zápach rozkládajícího se masa, až z toho dívku začaly slzet oči. Uvnitř byla poházená rozkládající se těla ovcí, které už oblézal hmyz. Bylo zjevné, že ty ovce zůstaly na místě tak, jak je farmář našel.

Žena nakřčila nos. „To je opravdu nechutné...“ Začala mezi zvířaty procházet a pozorně si je prohlížela. „Porozhlédni se kolem, jestli tu není nějaká zbraň nebo cokoli, co tu mohlo zůstat po útočnickovi. Vypadá to, že je někdo ubodal.“

Eve si vděčně oddechla a v duchu poděkovala inspektorce, že ji nenutí prohlížet ovce, jako to činila ona. Vydala se šerem na druhý konec stodoly. Sotva si její oči přivykly nenadálému úbytku světla, rozhlédla se.

Kromě krví pocákané stěny stodoly a ušlapané hliněné země neviděla kolem sebe nic, co by stálo za její pozornost. Pokračovala teď v pátrání po jejím obvodu. Prohlížela každý centimetr dřeva

stěny a podlahy, ale nemohla najít nic neobvyklého. Už se blížila ke konci, když najednou zahlédla složený papírek ve skulině mezi dvěma plaňkami. Zadívala se do temnoty za ní, jestli není Leeová někde poblíž. Na tohle by určitě holýma rukama sahat neměla. Nezdálo se však, že by žena byla někde poblíž, nejspíš zašla úplně dozadu. Nakonec ho vzala do ruky a pomalu rozbalila. Byla na něm napsaná pouhá tři slova. I ta ale stačila, aby lístek Eve vyplašeně upustila a vystrašeně se přitiskla ke zdi. Srdce jí bušilo tak silně, jako by jí mělo vyskočit z hrudi. „Už brzy, Eve.“

Roztřásla se jí kolena. Uvědomila si, že ten vzkaz v kufru rozhodně žádný vtip nebyl. Někdo, možná ten kdo zabil ty ovce, ji sledoval, a chtěl ji zabít.

U zdi stodoly se krčila dívka, zhluboka dýchala, ruce přitisknuté k hrudi, u nohou povolující se kousek papíru. Vyděšeně se rozhlížela kolem a hledala kohokoliv, kdo by ji mohl sledovat. Ale postavy pozorující ji zvenku mezírkou mezi plaňkami si nevšimla. Ta postava se teď usmála. Líbil se jí strach v jejích očích, jak se tam bezmocně třásla. Mohla by to ztrouchnivělé dřevo prorazit a ve vteřině jí podříznout krk, kdyby chtěla. Ale ne, teď ještě ne. Ještě ne. Až to udělá, bude se opájet jejím křikem a smát se, když bude žadonit o rychlou smrt. Potom ji nechá pomalu umřít. Už brzy si pro ni přijde. Potichu se zasmála. Nakonec zlověstná postava pooděšla od stěny. Věnovala vyděšené dívce ještě jeden pohled, potom se otočila a stejně jako se objevila zase zmizela.

Eve viděla rozmazaně. Točila se jí hlava a připadalo jí, že ji z každého temného rohu sleduje vrah s nožem v ruce a krutým úšklebkem ve tváři. Matně si uvědomovala naštvane volání

inspektorky, která se ptala, co tam sakra dělá. Přinutila se jí odpovědět. „Ano, už jdu,“ pokusila se nasadit normální tón, ale hlas jí selhával. Stejně jako ona se trochu třásl.

„Jsi v pořádku?“ do inspektorčina hlasu se vkradla starostlivost.

„Ano, jistě“ odlepila se od stěny a zamířila za ní. A v tu chvíli se rozhodla, že je rčas, aby jí všechno, co se jí děje, sdělila.

„Kde jsi byla? Cos tam tak dlouho dělala?“ Leeová přísně stála se založenýma rukama u vchodu do stodoly.

„Já... Víte, já... Já jsem...“ chvíli zaváhala. „Něco jsem našla.“

„Ukaž mi to,“ natáhla ruku a tázavě se na ni podívala.

Eve se nadechla a upustila do její natažené ruky papírek. Byl celý promočený od potu, jak ho celou dobu svírala v dlani. „Tohle je to, co jsme našla. Ale před tím už jsem objevila jiný. Byl v mém kufru, který jsem nemohla otevřít.“ Očekávala salvu smíchu a poznámku, jak je naivní a důvěřivá, případně ještě tak našťavanou reakci a otázku, proč si z ní dělá srandu. Dočkala se však něčeho úplně jiného.

Když si inspektorka papír přečetla, nejprve zbledla a na její tváři jí přeběhl stín jakési emoce, kterou však Eve nedokázala rozpoznat. Jak se objevila, tak zmizela. Potom tu emoci nahradil na tváři té ženy překvapivě strach. Pohlédla na Eve s vytřeštěnýma očima, a po delší chvíli taky s trochu roztřeseným hlasem promluvila. „Co bylo na tom vzkazu v kufru? Řekni mi to přesně.“

„Už brzy a dopadneš jako ona... K tomu byla přilepená fotka nějaké pobodané dívky. Myslím, že jsem ji jednou viděla v televizi, ale nejsem si jistá,“ rozklepala se při té vzpomínce dívka znovu jako malý zmoklý psíček.

Leeová zaklela. „To mi něco. Jednou jsem řešila vraždu. Taky šlo o děvče. Rodina zesnulé dívky mi tehdy tvrdila, že prý jejich dcera dostávala vzkazy, podobné jako ty, kde jí někdo vyhrožoval.

Nevěřili jí. Na tomto případu ještě stále pracuji. Vrah musel být špičkou ve své profesi. Nemáme pořád žádnou pořádnou stopu. Prostě nic.“ Odmlčela se. „Nezanechal skoro nic, od čeho bychom se mohli odpíchnout. Až do teď. Našla jsi něco, co by mi ho velmi pravděpodobně pomohlo usvědčit. Zítra jsem měla v plánu zajít na jeden úřad a...“ Znovu ztichla, jako by hledala správná slova. „...zjistit jeho jméno.“ Povzdechla si. „Budeme to ale muset uspíšit. Pokud ten vrah jde po tobě, nemáme moc času. Odjíždíme, hned teď!“ dokončila a náhle skoro zavelela. „Pojď!“ Na to se rychlým krokem vydala směrem k autu.

Eve jen rozechvěle přikývla a následovala ji. Náhle strnula. Dvě kola jejich auta byla odmontovaná a ležela propíchnutá na silnici. Z jedné ještě se syčením vycházely poslední zbytky vzduchu. Nemohla to být náhoda. Eve si pomalu musela připustit, že teď už je možná v opravdovém nebezpečí. Podívala se na Leeovou, která mlčela. Rty měla stisknuté do tenké čárky a zdálo, že zvažuje všechny možnosti, jak je odsud dostat.

„Co teď budeme dělat? Jak se odsud dostaneme?“ sebrala odvahu a tiše se zeptala na otázku, které se celou dobu děsila.

Inspektorka po jejím boku poprvé neodpověděla. Ne z důvodu, že by nechtěla nebo ji neslyšela, ale protože to zřejmě podle Eve asi sama nevěděla.

„Není tady signál, a vlastně už je dost pozdě. Poslat někoho pro odtahovou službu je v tuhle hodinu naprostý je nesmysl, stejně by tam už nikdo nebyl. Řekli by nám, abychom zůstaly tady a počkaly do druhého dne.“ Zamyslela se. „V autě mám pouze jednu náhradní pneumatiku. Možná, že by někdo v okolí nějakou měl a půjčil nám ji, ale těžko říct. Nemůžeme obíhat farmu od farmy. To je lepší opravdu tady někde přenocovat.“

V tu chvíli za sebou obě zaslechly těžké mužské kroky. Když se otočily, spatřily farmáře, který se k nim pomalu blížil. Zastavil se vedle nich.

„To jsou parchanti zpropadený. Já vám to říkal. Člověk tady nechá auto a do hodiny už nemůže ani odjet. Doufám, že až je najdete, odsedí si v lochu alespoň sedm let.“ Začal znovu rozčileně nadávat, pak se na ně otočil a trochu vlídnějším tónem se rozpovídal: „Víte co, nechám vás u mě na farmě přespat. Na půdě mám dva volné pokoje a k večeri se taky něco najde, Ráno vám můžu dojet do města pro odtahovku.“ Dokončil svoji nabídku a s očekáváním se na ně zadíval. „Když mi zaručíte, že toho výtržníka chytíte, jsem schopný to pro vás udělat.“

Obě chvíli přemýšlely. Leeová se na ni podívala, v očích se jí zrcadlila otázka. „Souhlasíš?“ Dívka kývla.

„Dobře, ale jen na dnešní noc. Eve máš něco

v autě, co nutně potřebuješ?“

„Ne.“

„Tak nás veďte, přijímáme tu nabídku,“ obrátila se znovu k muži. Společně se došli k bíle natřenému domu. Určitě už tu stál několik let, protože barva už se odlupovala a ve střeše sem tam zely malé díry. Farmář jim podržel dveře a společně vešli do spoře zařízené kuchyně. U dřezu se povalovalo velké množství neumytého nádobí, které se kupilo v nepřírozně nahnutých pyramidách, odporujících všem fyzikálním zákonům. Většina nábytku byla pokryta vrstvou prachu a ve vzduchu byl cítit odér hnijícího dřeva a zatuchliny. Když vycházeli schody, inspektorka znechuceně nakrčila nos.

„Tady jsou vaše pokoje“ vytrhl ji z rozhlížení mužův hlas. Stál u dvou na červeno natřených dveří. „Támhle je koupelna,“ ukázal na konec chodby. „Chcete něco k jídlu?“

Eve se vybavil stav kuchyně a zvedl se jí žaludek, ale než se rozmyslela, jak co nejzdvořileji odmítnout, ji předběhla.

„Děkujeme, jste moc hodný, ale před cestou sem jsme jedly,“ odmítla ho s docela upřímně vypadajícím úsměvem.

„Kdybyste cokoli potřebovaly, budu dole,“ rozloučil se s nimi farmář a zanechal je samotné.

„Jaký pokoj chceš, Eve?“

„Třeba ten nalevo, jestli vám to nevádí.“

Inspektorka mávla rukou. „Uvidíme se ráno“ povzdechla si a vešla do svého pokoje.

Eve pomalu otevřela dveře. Potom, co viděla dole, očekávala něco strašného, ale pokojík vypadal vcelku hezky. V rohu stála postel, vedle ní hnědá skříň, naproti, v bíle natřené zdi, bylo otevřené okno. Povolávaly v něm světle růžové závěsy. Dívka si sedla na postel a opřela se zády o stěnu. Dneska toho na ni bylo až moc. Dala si hlavu do dlaní a zavřela oči. Poslední, co zahlédla, než usnula, byly zelené dveře naproti ní. Hlavou jí prolétla myšlenka, kam asi vedou, ale to už spala.

Probudila se a posadila. Venku byla naprostá tma. Podívala se na svítící obrazovku svého mobilu a zjistila, že od jejich příchodu sem uteklo pět hodin. Nyní byly dvě ráno. Se zazíváním se protáhla, lehla si, přetáhla si peřinu přes hlavu a chystala se pokračovat ve spánku, když zaslechla nějaký zvuk. Jakési

škrábání na protější stěnu. Ztuhla. Škrábání se ozvalo znovu, tentokrát hlasitěji. Vymrštila se znovu do sedu a zrychlil se jí dech. Okamžik na to dýchat skoro přestala. To, když se zelené dveře začaly pomalu otevírat. Zmocnila se jí panika. Vyběhla na chodbu, kterou se rozlehlo prásknutí dveří, jak je za sebou rychle zabouchla, a vzápětí začala klepat na inspektorčiny dveře. Nikdo jí však neodpovídal. „Třeba je v přízemí“, napadlo ji náhle, a tak se znovu vrhla po schodech dolů. Ty jí pod nohama nepříjemně skřípaly a vrzaly. Pokud tam opravdu někdo byl, tak teď věděl, kde je... ! To jí došlo v jediném momentu. Musí být co nejméně nápadná!!! Přinutila se našlapovat opatrněji a zklidnila dech.

Konečně vstoupila do kuchyně. Nesvítilo se tam, stejně jako vedle v obýváku. Rozprostírala se před ní inkoustová čern. Začala pomalu postupovat dopředu. Špičkou nohy si vždy zkontrolovala, jestli před ní neleží nějaká nežádoucí překážka a pak teprve udělala krok. Tímhle tempem se pomalu posouvala až do středu místnosti. Najednou se ozvalo sotva slyšitelné bouchnutí. Eve ztuhla a zaposlouchala se. Zvuk se ale znovu neozval, a dům byl podivně tichý. Až hmatatelně však cítila, že v tom tichu se skrývá předzvěst čehosi strašného. Otrásla se.

Náhle šlápla do něčeho mazlavého. Chtěla pokračovat dál, když před sebou její oči, které už tmě přivykly, uviděla obrys čehosi, co leželo na podlaze. Přišla blíž a zaostřila. Neforemná hrouda se náhle změnila v obrys těla. Málem vykřikla a přitiskla si ruku na ústa. Když si věc před sebou prohlédla pozorněji, začala vnímat detaily. Hnědé kožené boty, staré džíny, modrá vesta a... Srdce se jí na okamžik zastavilo. V kaluži krve tam ležel farmář, ústa otevřená v němém výkřiku a do noci zářila bělma jeho vytřeštěných očí.

Eve spolkla výkřik a ustoupila dva kroky dozadu. Ten vzkaz, teď tohle. To už nemohla být

náhoda. Ten vrah byl tady a šel po ní nebo možná i po inspektorce. Musela utéct. Zrovna se chystala rozběhnout do tmy, směrem, kterým tušila dveře, když ji polila znovu hrůza. Co když Leeová neodpovídala proto, že byla taky mrtvá nebo byla živá, ale nemohla mluvit.

Rozhodnout se jí netrvalo ani pár vteřin. Otočila se zpět odkud přišla. Nemůže ji tady nechat. Přešla ke kuchyňské lince a potichu začala vytahovat šuplíky. Měla štěstí. Hned ve druhém její ruka nahmatala nůž a ona si ho strčila do kapsy. Pokud je ten vrah nahoře, nebude proti němu bezbranná. Toto vědomí jí dodalo alespoň maličko klidu, tolik, že se skoro přestala chvět. Tentokrát jistějším krokem se vydala ke schodům. Jak ale stoupala výš, panika se zase začala vracet. Co by proti brutálnímu vrahovi zvládla nožem? Tyhle myšlenky ale rychle odehnala. Už bylo pozdě. Stála na úpatí schodiště s nožem na krájení mrkve v kapse a očima pátrala po jakékoliv podezřelé věci. Nic nenašla. Chodba se zdála být stejně klidná, jako když odtud utíkala.

Došla k inspektorčiným dveřím. Vzala za kliku a peskovala se, že se dovnitř nepodívá předtím. Pomalu je otevřela a zadívala se do tmy v pokoji. Byl zařízený skoro stejně jako ten její. Vedle postele stálo křeslo, ve kterém rozeznala sedící postavu. Leeová zvedla hlavu a zadívala se na ni. Široce se na ni usmála. „Copak Eve, probudilo tě snad něco?“

Cosi, co bylo v jejím úsměvu, přimělo dívku zůstat stát na místě, i když se k ní chtěla zprvu radostně vrhnout.

„Ten vrah je tady,“ vydechla. „Zabil toho farmáře, a předtím se pokoušel dostat ke mně do pokoje. Musíme odsud hned utéct,“ vyhrkla, tentokrát hodně naléhavě, ale žena před ní se nezdála být rozrušena. Dokonce se jí zdálo, že se její úsměv ještě rozšířil.

„Proč bychom měli utíkat drahoušku?“ zvedla se a vydala se k ní. „Je tak krásná noc.“

Eve musela vynaložit veškeré úsilí, aby neucouvla, když žena stanula před ní. Něco bylo špatně.

„Ten farmář! Je mrtvý! Někdo ho zabil, musíme pryč!“ začínala propadat hysterii.

„Ano. To, že jsi viděla mrtvého mého drahého přítele, to jsi mi už řekla. Ale já si přesto myslím, že by bylo lepší zůstat.“ Zadívala se jí do obličeje a naklonila hlavu, jako by nad něčím přemýšlela. V tom inspektorce znenadání vystřelila ruka a pokusila se jí chytit za rameno. Dívka sebou prudce trhla, instinktivně se uhnula, otočila a snažila se začít utíkat. Nestihla to... Inspektorka jí okamžitě sevřela ruku železným

stiskem a táhla ji zpět do pokoje.

Eve zachvátila naprostá hrůza. Křičela. Začala kolem sebe zuřivě kopat a snažila se ze všech svých sil té hrozně ženě vysmeknout. Marně. Najednou si vzpomněla na nůž v levé kapse kalhot. Měla už jednu jedinou šanci. Volnou rukou pro něj sáhla a zabodla ho Leeové hluboko do nohy. Ta se rozeřvala a na chvíli ji pustila. Byl to bleskové, ale Eve to postačilo. Slyšela ještě, jak s bouchnutím dopadla na zem, ale to už se rozběhla ke schodišti a začala divoce sbíhat dolů. Proběhla kolem mrtvého farmáře, ale tomu nevěnovala pozornost. Už mu stejně nemohla pomoci.

Konečně dorazila ke dveřím a hmátla po klice. Obemkla ji chvějícími se prsty- a zmáčkla. Srdce se jí zastavilo, zkusila to ještě jednou a málem se rozběčela. Bylo zamčeno. Za sebou uslyšela supění a zvuk, jako by se někdo vlekl po schodech dolů. Inspektorka jí nenechá utéct živou.

Věděla, že jí zbývá jen pár sekund, nežli k ní dojde a zabodne jí nůž, který tam nechala ležet, do krku. Doklopýtala ke kuchyňské lince a znovu začala prohledávat šuplíky. Potřebovala cokoli, čím by se dalo bránit. Tentokrát našla ve spodní přihrádce nůžky. Sevřela je v ruce a postavila se čelem ke schodům na jejichž úpatí rozeznala tmavou postavu. Ta se k ní rychle blížila.

„Eve, pojď ke mně. Stejně nemáš kam utéct,“ promlouvala žena sametovým hlesem. „Můžu to ukončit rychle, když ke mně hned teď sama přijdeš,“ dodala, jakmile uviděla že Eve stojí stále na místě. Dívka se ani nepohnula, jen pevně svírala nůžky a upřeně koukala na ni.

„Prosím, nenuť mě se naštvat, zlatíčko!“ Inspektorčina postava se vynořila ze stínu. V ruce držela zakrvácený nůž. Kulhala a při každém kroku jí z nohy vytryskl pramínek krve.

„Tak ty si chceš hrát?“ vydechla, když jí uviděla a její ústa se roztáhla do širokého úsměvu. Už byla skoro u ní, zbývalo pět kroků... Čtyři... Tři... Zastavila se a chvíli si ji měřila pohledem. Pak znenadání vycenila zuby, zařvala jako zvíře a vrhla se na ni. Eve se jí jen tak tak stihla vyhnout, ale to už in-

inspektorka zaútočila znovu a snažila se jí nůž zabodnout do ruky.

Eve ji za její napřaženou ruku ozbrojenou rychle chytla a plnou silou se do ní opřela.

Leeová vůbec nečekala, že do ní její oběť tak tvrdě narazí a noha, na které sotva stála, ji zradila. Její rovnováha vzala za svá a ona se začala celá hroutit k zemi.

Dívka na nic nečekala a střelhitě vyrazila směrem k oknu. Když to nejde dveřmi, půjde to jinudy. Cestou sebrala židli a plnou silou s ní mrštila proti sklu. Stihla si ještě zakrýt oči dřív, než se ozval šílený třesk. Cítila, jak se jí ostré jehličky zabodávají do všech částek těla. Sotva tříštivý zvuk umlknul, odtáhla ruce z obličeje a uviděla, že v okně je díra tak akorát velká, aby se jí protáhla. Nadechla se, rozeběhla a prudce se odrazila... Při proskakování rozbitým sklem znovu cítila, jak se jí všude po těle do kůže bolestivě zarývají střepy, ale to bylo to poslední, na čem jí záleželo.

Dopadla na zem a se supěním se zvedla na nohy. Začala utíkat. Za sebou uslyšela ránu, jak někdo rozrazil hlavní dveře, a když se ohlédla, uviděla inspektorku, jak se k ní kulhavým během přibližuje. V obličeji zuřivý výraz.

Přes to, že oděrky krvácely a že cítila ve všech svalech a kloubech únavu, sebrala všechnu svoji vůli a přinutila se běžet rychleji. Její nohy se mechanicky odrážely od země a zatímco uháněla po silnici, po tvářích jí pomalu začaly stékat slzy úlevy. Byla volná.

Nezpoznamenala. Běžela sice už asi 30 minut a udusaná hlína se dávno změnila v asfalt, ale neodvažovala se zastavit.

Po dalších třiceti minutách začalo svítat a ona se konečně uvolnila. Napětí polevilo. Zpomalila a rozesmála se. Smála se nahlas a užívala si vítr ve vlasech. Kdyby ji teď někdo viděl pomyslel by si, že se zbláznila. Ona si to ostatně začínala myslet také, ale když si naplno uvědomila, že ji už nikdo nehoní a ani nechce zabít, tak úleva kterou v ten moment pocítila, ji k tomu prostě přinutila.

Zadívala se tam, kde vycházelo slunce. Jako malá se jeho východy chodila dívat k útesům nad moře. Vždycky, než šla do školy, snědla si tam snídani a prostě jen koukala na tu krásu. Žádný jí však nepřipadal krásnější než tenhle. „Jsem volná,“ proběhlo jí znovu hlavou, a s touto pro ni teď snad jedinou, ale úžasnou myšlenkou klopytala dál.

000

Po cestě běžela dívka. Lidé v autech, kteří kolem ní projížděli a mýjeli ji, se divili, kam vlastně a proč utíká a proč má na tváři tak široký úsměv. Nechápat si prohlíželi její potrhání oblečení a všimli si, že má po těle krvácející škrábance. Protože se však tak šťastně usmívala nezdálo se, že by potřebovala nějakou pomoc.

Proč vlastně se směje, to nevěděla ani sama dívka. V hlavě ji dokola rezonovala dvě slova, a to jí stačilo. Nepokusila se ani stopnout si některé projíždějící auto. Až jí nohy vypoví službu a ona se zhroutí na silnici vyhrátou ranním sluncem, pak to možná udělá. Teď ale potřebovala jen utíkat.